

FOLK OG LAND

Nr. 26 — 8. årgang

Lørdag 12. september 1959

LØSSALG 65 ØRE

Jørgen Svertsen
Spondal 100

De faderløses penger Tyskland i dagens politikk

Mer fra den interessante byrettssak
frontkjemperbarn mot IDUN

Av Oberst Konrad Sundlo

«Uttrykt i tall og rom spillte Hitler mot større odds enn noen angriper i moderne krigshistorie har våget», skriver den engelske militærforfatter Liddell Hart i sin bok «Vestens Forsvar». — Og han fortsetter:

«Den røde armé hadde 155 divisjoner disponible i Vest-Russland, mens tyskerne selv bare kunne mønstre 122».

«Offensiven ble satt i verk med 2434 panservogner, fra regnet de letteste som kalles «sardinbokser». Russerne regnet med at tyskerne hadde 12 000! «På sørfronten hvor generalfeltmarsjall von Rundstedt angrep hadde tyskerne bare 600 stridvogner mot marsjal Budjonnys 2400!

I slaget ved Targul Frumor i Rumenia i mai 1944 fikk general Manteuffel et sjokk da russerne kjørte frem med masser av nye Stalin-pansere som fyrte løs på en avstand av 3 km. Selv disponerte Manteuffel bare over 160 stridsvogner med kanon opp til 88 m/m men desuaktet endte slaget med at russerne mistet 350 vogner, mens de tyske tap bare var 10!

I sin bok «Gekämpft, Gesiegt Geschlagen» kommer generaloberst Rendulic inn på

det store forsvarsslag ved Orel i Russland sommeren 1943:

«Regiment nr. 482 som vesentlig bestod av østerrikere og som hadde en front på 10 km førte en heroisk forsvarskamp mot 5 russiske divisjoner, eller en 15—20 ganger stor overmakt. Fronten ble holdt endda den ble angrepet av flere russiske divisjoner enn tyskerne hadde bataljoner».

Østerrikeren oberst Hans Ulrich Rudel var verdenskrigens rovfugl nr. 1. Han foretok 2530 flytokter mot fienden, senket herunder et slag-skib og skjøt istykker 519 panservogner. Han fikk amputert et bein, men fløy igjen. Ble såret også i det andre beinet, men fikk det gipset og fløy igjen og kunne atter notere oppsiktsvekkende resultater.

Tilsjø var den britiske overlegenhet trykkende: Sakyndige hevder at den tyske marine ved krigens utbrudd i 1939 bare var 1/13 del av den britiske. Men denne trettende-delen var god. Således senket «Bismarck» på et par minutter verdens største slag-skib «Hood» og skuddvidden var gode 2 norske mil. —

I Verdenskrig I holdt Tyskland det gående i 4 år mot 26 stater der representerte 77 % av jordens befolkning. I Verdenskrig II kjempet det i nesten 6 år mot ialt 48 stater.

I 1945 lå Tyskland i ruiner. Det var bare en grus- og fillehaug. Idag er den delen av Tyskland som heter Vest-Tyskland en økonomisk faktor av verdensformat og en skremmende foreteelse for de

makter som i 1945 trodde de for alltid var ferdige med «den tyske fare» i krig og fred.

Slik er det altså og når man vet dette, vet man også hvorfor det går så trått med å få samlet Tyskland: Det er ikke noen av seierherrene som ønsker et samlet og sterkt Tyskland, ialfall gjør ikke England og Sovjet det. Bare muligheten av en

Forts. s. 8

Staten representeres av byfogd i Arendal C. A. Gulbranson, ED's tidligere mangeårig leder, etter at dette til å begynne med var organisert og ledet av nåværende banksjef i Bergens Privatbank Sjur Lindbrække og senere forsvarsminister Jens Chr. Haug.

Som hovedvitner i saken var innstevnet:

Frontkjemperkontorets leder under krigen, Bjørn Norger, og visepresidenten for Røde Kors under krigen, Olav W. Fermann. (Forts. s. 6)

Spansk tidsskrift hedrer Quislings minne

I det spanske tidsskrift «En pie» (Stående) finner vi i julinumret en stor artikkel om «Vidkun Quisling — cruzado del Norte». Vidkun Quisling, en Nordens korsfarer. Artiklen er en sterk hyldelse til Quisling. Den begynner med en skildring av selve henrettelsen nede på Akers-

hus og fortsetter så:

«Slik døde han for fjorten år siden, han som var Norges nasjonale fører, Vidkun Quisling. Over hans liv hvilte alltid en tragisk skjebne, som ikke bare førte ham til henrettelsesstedet, men som også gjorde at han ble betraktet som en landsforreder. I en slik forbrytelse var han aldri skyldig for Gud, selv om han ble betraktet som forreder av en ynkelig gruppe som under dekke av rettferd dømte ham foran øynene på en verden som delvis var opprørt og delvis enig i de mordorgier som fulgte den demo-kommunistiske seir i 1945.

Han var nordmann fremfor alt».

Forts. s. 7.

KOMMUNEVALGET OG VI

Kommunevalget nærmer seg nå med raske skritt og redaksjonen mottar da også jevnlig innlegg om hvorledes vi rettsforfulgte NS-folk bør forholde oss. Vi bringer her noen av innleggene, og som leserne vil se er meningene delte — som rimelig kan være. Forbundet er for sin del naturligvis ikke så særlig interessert i kommunevalget — det er jo ikke på den front det er noe å oppnå i retning av det som er Forbundets mål — og en har derfor funnet å burde stille de enkelte fritt med hensyn til om de vil delta i valget og hvilke lister de vil stemme på. Er det noen som finner at de lokale forhold ligger slik tilrette at det er noe å oppnå ved å delta i valget, organisert kommunevis eller på annen måte, så er det ikke noe å innvende mot det, naturligvis. Men ellers skulde vi tro at de fleste gjør nå som tidligere: lar de politiske partier klare sakene sine selv inntil ett av dem eller flere på en ordentlig og programmessig måte gir uttrykk for at de vil råde bot på den urett som er gjort mot oss. Vi viser ellers til lederen i dette nummer og gir forøvrig ordet til fire innsendere som gir et godt tversnitt av de forskjellige meninger:

Litt valgteknikk

Det er av verdi at de tidligere medlemmer av Nasjonal Samling nu deltar i kommunevalget, selvom dette ikke har samme betydning som et stortingsvalg. På den annen side har den enkelte velger en avgjørende innflytelse på hvilke kandidater blir valgt, hvilket ikke er tilfellet ved et stortingsvalg.

1. De offisielle valglister vil på nuværende tidspunkt være godkjent av valgstyret.
2. En stemmeseddel skal inneholde så mange navn, som der skal velges representanter og desuten navn på opptil 10 andre personer.
3. Navn som står på en offisiell liste en eller flere ganger kan velgeren føre opp en gang til. Andre navn kan han føre opp en eller to ganger. Enhver velger kan fritt stemme på personer, som ikke er oppført på en offisiell liste eller benytte navn fra forskjellige lister.
4. Den rekkefølge hvori velgeren ønsker de oppførte personer valgt, angir han enten ved plassen på stemmesedlen eller ved tilføyet nummer. Uønskede kandidater kan også strykes og erstattes med andre navn.

Der bør tas initiativ til møter eller diskusjoner mann og mann imellom om hvilke kandidater bør støttes og hvilke ikke. Der bør være noenlunde enighet om dette.

H.

Høstens valg

Kjære «Folk og Land»!

Så har vi altså valget for døren igjen, riktignok bare kommunevalg, men det er jo også en slags mønstring av saueflokkene.

«Folk og Land» har hatt et par små innlegg om valget, og det ble også såvidt nevnt på landsmøtet. Forrige valg var det flere innlegg både for og imot deltagelse, men etter mine undersøkelser var det imidlertid her i distriktet ba-

re noen få som stemte. Dette må vel også være det riktigste. Vi er kastet ut av samfunnet og bør ikke delta i styr og stell.

Jeg for min del kan ikke forstå de der går og stemmer og ennu mindre kan jeg forstå de der melder seg inn i de bestående «politiske» partier. Har de helt glemt da freden brøt løs? Husker de ikke oversenskomsten mellom flokkene: «La våre syndere ifred, så skal vi la deres ifred og så enes vi om å la NS-folkene være syndebukker»? De renslige politikere vi har hatt i dette land kan telles på fingrene og de har enten trukket seg eller blitt satt utenfor.

Hvis dere har glemt alt dette, så anbefaler jeg dere å ta frem Martha Steinsvik, Langeland m. fl. fra bokhylla og friske op hukommelsen, og er dere så fulle av virkelyst at dere melder dere inn i politiske partier, så gjør heller noe for vårt eget forbund. Jeg har virkelig hørt som undskyldning for ikke å delta i våre møter, at de var redd for hva deres nye partikamerater vilde si!

Er det noen som tror at vårt samfunn er blitt rensligere siden 1945, så bare se litt på behandlingen av «Morgenpostsakene». Det skulde være nok til å belyse «rensligheten». Trenges mere, så les og tenk over «Folk og Land»s opplysninger om Abwehr-agent nr. 15, så vil dere forstå hvor gjennom råttent det er her i landet.

Nei — la flokkene fra KNA, Høyre, «Kristelig» Folkeparti, og hva de kaller seg være alene om å styre utfor stupet, for jeg tror ikke vi blir Farisæere om vi holder os for gode til å være med i dette kostebinderi.

Hilsen

S. D.

Ny bok

Ulf Nordensson: «Den siste kavalierist». Forlag Kultur & Politik, København. Boken koster kr. 15,— og kan bestilles hos:

P. THJØMØE, postboks 122, Stavanger. Gironr. 640 42.

Det nytter å bruke stemmesedlen!

Vi står foran et nytt kommunevalg. — Mange NS-folk spekulerer på om de skal bruke sin stemmerett eller ikke. Jeg vil derfor referere noe fra forrige kommunevalg — fra min egen kommune. — Høyres liste hadde som toppfigur en storjössing. Men ned på listen en — riktignok «forhenværende» - NS-mann, antagelig som lokkemat. Det var naturligvis ikke beregnet at han skulde bli valgt. Han var bare satt opp for å samle inn NS-stemmer til partiet.

Jeg var ute på en tur i dalen kort før valget. Ved samtale med en lidelsesfelle fra konsentrasjonsleiren, fikk jeg et vink om å stryke storjössingen på Høyres liste og i steden kumulere den «forhenværende» NS-mann. Ideen tiltalte meg, jeg anskaffet meg straks endel Høyrelister som jeg befordret til folk jeg antok som meningsfeller. Resultatet ble 100 prosent vellykket. Storjössingen forsvant helt. Han ble ikke engang vararamann. NS-mannen derimot gikk inn på 2. eller 3.-plassen — jeg husker ikke sikkert. — Storjössingen er for alle tider fremover utelukket som politiker.

Jeg skylder overskriften over denne artikkel å opplyse, at jeg ved undersøkelser etter valget fikk rede på at kun en mindre del av «tidligere» NS-medlemmer hadde fått det samme «vink» som jeg. Når resultatet likevel ble som det ble, må en vel anta at mange av dem uten «vink» hadde gjort som oss andre. Det var ikke noe organisert, ikke noe vedtak og stor parole fra NS-hold angående valget. Likevel ble aksjonen vellykket.

Så spør jeg: Hvor langt kunne vi ha nådd med en hel og fullstendig samling av våre stemmer i henhold til en vedtatt parole før valget?

Vi skal i alle fall sørge for at ingen storjössing skal komme inn i herredstyret. — Vårt gamle NS-parti her i bygda er så pass sterkt at det kan bremse både ett og to partier som tror å kunne opptre mot oss.

O. H.

Gå til arbeidet nå!

Forbundet har til enhver tid mange jern i ilden. Alltid har det det øynene rettet mot ett eller annet av interesse for vår sak.

Det som nå i øyeblikket opptar tidligere NS-folk er virksomheten på den politiske sektor. Vi har jo valg i denne måneden, selv om det bare er kommunevalg. Det er selvfølgelig av interesse at våre folk er våkne her.

Men av langt større betydning er stortingsvalget om to år. De fleste er vel klar over hvilken stor innsats vi kan gjøre da. Forrige valg viste jo hva som kan oppnåes, når vi bare står sammen, enda det bare var et par fylker hvor stemmegivningen var organisert den gangen.

Det er ikke tvil om at ved neste valg skal vi under visse forutsetninger greie å mønstre sikkert hundre tusen stemmer. For det er ikke bare vi som teller, vi som direkte ble rammet av uretten, men vi har pårørende,

slekt og venner, foruten alle de som etterhvert er kommet til forståelse av at landet slo inn på en farlig vei, da det gikk til rettergang og domfellelse på politisk basis. Og selv om en del forholder seg nærmest passive til Forbundet, erklærer de at de vil være loyale og stemme der de blir anvist av ledelsen.

Men skal dette lykkes må tillitsmennene snarest mulig bygge ut og forsterke organisasjonen, så den kan bli helt effektiv. Det er i en godt utbygget organisasjon og et levende «Folk og Land» at Forbundet har sin styrke. Bruk derfor dette vinterhalvåret til å ta et krafttak. Sett et bestemt mål for arbeidet og sørg for at dette målet blir nådd. Vi må ikke vente til siste liten, alt må være i orden i god tid.

Vi står utvilsomt foran en kraftprøve nå.

OLGA BJONER.

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Moseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, pris 87 07 79

Skyvestiger oljet m/ caddimerte beslag. Takstige av jern, malertrapper og helsbare loftstrapper.

Annelise Parow

TANNENSETNING

Trondheim

Giste Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen Kirke — Voldsmunde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Telef. 44 43 33

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN

Telefon 55 01 29 — Oslo

SIG. HAGA

har flyttet fra Lillehammer til Oslo, hvor han har adresse Hjelmst. 7 B. Tlf. 60 12 22.

Korporatismen

— den europeiska enhetstankens ideologi

Per Engdahls brosjyr, som på Europakongressen i Malmö 1958 antogs som gemensam grund för samarbetet mellan de nationella rörelserna i Europa, bör läsas av alla, som hyser intresse för den europeiska enhetssträvan. — Pris sv. kr. 3,— vid rekvisition från

BOK & TIDSKRIFT

Box 362, Malmö, Sverige.

(Tysk upplaga 5 sv. kr. Fransk upplaga 5 sv. kr.)

FOLK OG LAND

UAVÆRIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**KOMMUNEVALGET**

Så nærmer vi oss igjen valgets dag. Noe valg av betydning for oss rettsforfulgte er det naturligvis ikke. En får vel si at det er temmelig likegyldig hvem av disse små partipolitikere som velges inn i herredstyrene rundt omkring.

Riktignok er det så at Arbeiderbladet påstår at «et valg er en viktig begivenhet i et demokratisk samfund», og det kan vel også være noe i det sett fra deres synspunkt som lever av å være partipolitikere. Men for oss som tilhørte Nasjonal Samling, er det vel ikke nevneverdig å vente hverken i den ene eller den annen retning — iallfall når det gjelder et kommunevalg.

Det kan derfor ikke være særlig fristende for oss å delta i valget, og Forbundet har da også stillet den enkelte fritt når det gjelder dette om en vil bruke en av partilistene, stemme blankt eller overhodet ikke stemme.

Visse kjennsgjerninger bør en imidlertid være klar over før en bestemmer seg for å gjøre det ene eller det annet. Og først og fremst bør det slås fast at vi ikke skylder noen noe som helst. Det er ikke ett av våre nåværende partier som har gjort det aller ringeste for å råde bot på uretten fra 1945 — hittil iallfall. Enkelt personer har gjort det, men som partier betraktet har de alle sammen på den feigeste og mest uverdige måte forrådt ikke bare retten, men også sin egen indre overbevisning. De har ladt seg terrorisere av en liten flokk rettssvikere, som har en brist enten på forstanden eller på redeligheten.

Det er også grunn til å peke på at det er lett å love gull og grønne skoger foran et valg. En håndfull menn som sitter i Norges storting idag, kanskje i kraft av slike løfter, vet hvor langt det er fra løfter og egen overbevisning og til handling, til dette å stå frem og forkynne at keiseren har jo ingen klær på.

Selv om vi for vårt vedkommende ikke er så begeistret for en valgdeltagelse basert bare på sympatier og antipatier, så er vi naturligvis ikke blind for at lokale hensyn kan diktere en annen holdning. Det kan ha sin interesse å legge noen pinner iverien for de maktglade partipolitikere som kaster sine garn ut for å fange inn de enfoldige. Og det kan være befriende å gi uttrykk for sin forakt for visse ubehagelige typer ved hjelp av stemmesedlen. Det kan vel også i enkelte tilfeller være spørsmål om å hjelpe noen av «våre egne» som dukker opp på valglistene.

Når det gjelder dette siste, så vil vi imidlertid understreke at folk kan være så uhyre «forhenværende NS» at det nettopp er denne deres manglende solidaritet med de gamle feller som gjør at de er funnet verdig til å komme på en partiliste. I slike tilfeller vilde det naturligvis være tåpelig å kreve noen solidaritet fra vår side. Men også dette får en i tilfelle avgjøre lokalt. Det er jo når alt kommer til alt slik at partiene nå i valgets nød kidnapper også bra og rakryggede NS-folk til listene sine, og disse folk har jo ingen anledning til å frabe seg æren.

Det er altså mange overveielser å gjøre, og meningene er også svært delte, som en vil se av de innlegg vi bringer på annet sted i dagens avis. En trøst er det at noen større skade kan en ikke gjøre hva en så bestemmer seg til. I alle tilfeller er skuffelsen det eneste sikre.

Ellers vil vi gjerne for ordens skyld tilføye at når det gjelder deltagelse i stortingsvalg, så er det andre og avgjørende hensyn som spiller inn. Det er da også vårt håp at Forbundet ved neste stortingsvalg i tide vil legge opp til en organisert valgdeltagelse bygget på de politiske kjennsgjerninger som da måtte foreligge. Det er også grunn til å

Gratulerer!

En av de onde menn fra etterkrigsoppgjøret, høyesterettsdommer Carl Kruse-Jensen er falt for aldersgrensen, og det er det vi gratulerer norsk rettsvesen med. Jo hurtigere det kan kvitte seg med mennene fra dengang Norge demonstrerte at det var en «rettsstat», jo bedre. Det var stor stas med fremmøte av flere av etterkrigsoppgjørets ledende menn i Høyesterett forleden da Terje Wold takket den iherdige landssvikdommer for innsatsen. Han uttalte håpet om at Kruse-Jensen «med sin sterke helse» vil være i stand til nå å kommentere sine erfaringer. «Ingen ville være bedre skikket til nå, når vi er kommet på avstand av rettsoppgjøret etter krigen, å se det hele i større perspektiv, om det er gjennomført på den måten alle rett-tenkende mennesker håpet, og verdig et folk som har satt loven i første rekke.»

Jo, han kan få sagt det, luringen Terje Wold! Men ellers er vi enig i at det nokk kan trenges god helse og hard hud når hovedaktørene skal se tilbake på sine ugjerninger.

Vi får si som Terje Wold, vår rettsindige høyesterettsjustitiarius, sa ved en annen anledning: Don't be soft, Kruse-Jensen!

FOLK OG LAND

Det er så mange som er bedrøvet fordi vi ikke kommer hver uke, så vi har bestemt oss for å gå igang med ukentlig avis igjen allerede straks. Neste nummer kommer da lørdag 19. september.

Gjør til gjengjeld hva du kan for å skaffe oss en ny abonnent!

understreke at det ikke er usannsynlig at det vil foreligge slike avgjørende kjennsgjerninger før neste stortingsvalg.

Averter i
FOLK OG LAND!

Deutsche Handelskammer in Norwegen

Statuttene for Handelskammeret bestemmer i § 5: Ordinært medlemsskap må søkes skriftlig, og godkjennelse skjer ved simpelt stemmeflertall i styret — —

Fortsatt medlemsfortegnelse:

A/S Dalens Interessentskap, Lederfabrik, Flekkefjord.

Hans Chr. Dall, Spedition, Versicherung, Schiffsmakler, Kr.-sund N.

A/S De Forenede Bakeres Gjærfabrik, Hefe- u. Spritfabrik, Moss.

A/S De Forenede Norske Laase- og Beslagfabrikker, Schlösser u. Beschläge, Helgesen gate 30, Oslo.

De Mekaniske Verksteders

Landsforening, Kristian 4des gt. 8—10, Oslo.

De Nordiske Fabrikker, De-Nor-Fa A/S, Ør Raffinerie, Prinsens gt. 2, Oslo.

A/S De Norske Melkefabrikker, kondenserte Milch, Kirkegt. 15, Oslo.

De norske Papirfabrikanter Forening, Huitfeldts gt. 1, Oslo.

De Norske tekstilfabrikkers Hovedforening, Drammensvei 4, Oslo.

Den Nordenfjeldske Kreditbank, Trondheim.

Ved slutten av det første forretningsår (31. mars 1941) tallet Det Tyske Handelskammer i Norge 512 tyske og 833 norske medlemmer. Vi fortsetter medlemslisten i neste nr.

Hiss og hysj i Telegrafverket

I den upåtalet og skammelig myrdede norskdomsmann og trafikksjef Knut Knutson Fianes Telegrafverket, har man frekt overhørt Stortingets beskjed i sin tid om at alle NS-folk skulle tas tilbake i tjenesten.

Denne innstilling til spørsmålet møtte overhode ingen motbør i debatten.

Stortingsmann Berthelsen (v) uttrykte den alminnelige mening slik, at hvis Telegrafverket har spesielt «hemmelige» dokumenter, kunne de utstøtte finne passende beskjefte allikevel. Det gjaldt — sa han, å nyttiggjøre for tjenesten den kapital av erfaring, kunnskap og dyktighet som de utstøtte representerer.

Telegrafverket har i betydelig utstrekning sabotert denne Stortingets uttrykkelige uttalte forutsetning. Hva nå enn grunnen kan være. Kan flinke og orienterte lesere av Folk og Land hjelpe oss med å finne ut forklaringen på at Telegrafverket under Londonfareren, direktør Rymming-Tønnesen har inntatt denne opposisjonelle holdning. Hva er det man frykter? At noe skal sive eller lekke ut?

Vi tror ikke at man med rette kan bebreide NS-folk illojalitet i tjenesten!

*

Denne angst synes ikke å gjøre seg gjeldende når det

Vi står ikke alene -

Redaksjonen får stadig gladelige bevis på at vi har meningsfeller og venner rundt omkring i alle deler av verden. Det skrives til oss fra folk i England, Tyskland, Frankrike, Belgia, USA, Canada, Argentina, Italia, Spania, Østerrike, Egypt, foruten naturligvis fra våre skandinaviske naboland for å nevne noen. Imidlertid får vi også besøk av venner fra fjerne steder. Alle gir de uttrykk for solidaritet og for at de

gjeller funksjonærer — som spilte nasjonale under frigjøringen, men som nokk ved granskning kan vise seg som kolleger av undergrunnsmannen og agenten Alger Hiss i USA.

Usentimentale undersøkelser på dette felt foretatt av Overvåkingspolitiet og NATOS etterretningsavdeling skulle synes på sin plass. For det vi vet kan et nytt 9. april — med motsatt fortegn — være umiddelbart forestående. —

På anmodning av fru Al-vilde Fiane foretok jeg grundige undersøkelser, som avslørte eiendommelige personell-forhold. Men kanskje de innviede vil at det norske folk skal sove seg like inn i døden?

Hvis bare konspiratørene kan redde seg selv.

A. L.

JUBILEUM

Høyrepartiet har feiret sit 75. års-jubileum. Meget og fagert folk var møtt frem. — Dærekensten hadde latt seg representere ved fellahen slepende sin forfalskede fullmaktsmumie på sin trøtte rygg.

Ak ja «På blomsterkledd bakke sad Hjalmar og kvad om fortidsbedrifter en gang».

Lucifer.

følger vår kamp for sannhet og rett i en forløyet verden med glede og interesse. Forleden dag kom det en ung islending inn i redaksjonen. Han vilde abonnere på avisen og han gav oss et ekstra bidrag til arbeidet.

Det gjør godt å merke at en ikke står alene i verden, men at vi er temmelig mange når alt kommer til alt. Vi syntes vi burde dele denne glede med våre lesere. Særlig gledelig er det at det svært ofte også er unge mennesker som på denne måte gir uttrykk for sin forståelse og støtte.

Paris — London — München

«For tre uker siden var jeg hos general Göring, og der viste man meg litt av høret», sa den franske flysejef til Daladier.

ET BLIKK I AVGRUNNEN

En time senere taler den tyske fører fra Nürnberg. Herr Daladier har latt stille en høyttaler på skrivebordet sitt og forsøker å følge talen. Aldri noen sinne hadde det vært slik trengsel om radioapparatene. Skjønt de ferreste forstår tysk, vil de dog gjerne høre den stemme som de vet er

skjebnens stemme. Fra utallige vinduer i pariserhusene trenger denne stemme ut i den lumre septemberaften, og foran høyttalerne i storavisenes vinduer står menneskene i tette masser. Utpå kvelden kommer så de første særutgaver av avisene. De bringer ikke bare bilder fra kongresshallen i Nürnberg, men også talen i sin helhet. Menneskene venter ikke til disse blader blir læstet av bilene, men river hele bunter til seg og kaster seg over beretningen. Og alle ånder befriet ut: Hitler vil ikke krig! Han vil — leser de ordrett «engang for alle gjøre slutt på den evige strid med Frankrike». Han vil selvbestemmelsesrett for sudet-tyskerne — ja, hvorfor egentlig ikke? Hva angår disse folk som bor i en egn som man ikke engang riktig vet hvor er franskmennene? Det er pariserne mening.

Edouard Daladier, som grundig studerer der Führers tale i oversettelse og som har forstått besluttsomheten i den tyske holdning, vil ikke begå den feil som Albert Sarraut gjorde ved Rhinlandsbesettelsen i 1936, da han forkynte for allverden at Frankrike ikke kunde forhandle med

satt sine merker på ansiktet. Han ser ut som om han skulde være 10 år eldre.

Her hjemme har vi en meningsfelle, østerdølen Birger Furuseth, som har gått gjennom det samme helvete som major Pelayo. Han har fortalt om dette i en bok «Jeg var spion mot Sovjet og ble grepet». Den kan bestilles gjennom Folk og Lands Bøktjeneste og bør leses av alle som vil ha en sann og autentisk beretning om den skjebne som rammer alle dem som har vakt de røde herskeres misshag eller står iveien for deres plan om verdens Erobringen.

Tyskland så lenge Strassburg lå innenfor rekkevidde av de tyske kanoner og så likøvel måtte forhandle fordi general Gamelin erklærte at den franske armé ikke kunde marsjere. Nei, før han ytret seg vil han høre hva de militære sier, og nå sitter de tre generalstabssjefer hos ham: general Darlan for marinen og general Vuillemin for flyvåpnet.

Det er fire særpregede menn som her sitter overfor hverandre, menn som skjebnen har tildelt usedvanlige levnetsløp. Der sitter Daladier, sønn av en landsbybaker, kraftig og firskåren med hodet til en intelligent småborger plasert på en kort hals. Nesen stikker skarpt frem sammen med haken og gir ansiktet karakter. Rett overfor ham Gamelin, en mann av gjennomsnittshøyde, fra et dannet hjem, med et kultivert ansikt. Han har bare få og svake rynker, lyse, vennlige øyne som

(Forts. s. 7)

Daladier sammen med to av sine militære sjefer. Tilh. general Gamelin og tilv. admiral Darlan.

Den siste kavalerist

En dansk frontkjempers levnetsløp

Ulf Nordensson: Den sidste kavalerist. Forlaget Kultur og Politik, København 1959

ULF NORDENSSON, en typisk representant for nordiske frontkjempere.

Jeg vil gjerne gjøre Folk og Lands lesere oppmerksom på denne siste bok fra Erik Lærums forlag Kultur og Politik. Det er Lærum selv som har bearbeidet boken etter foreliggende optegnelser. — Lærum sier om Nordensson at «han var med i den 2. verdenskrig, ikke fordi han elsket krig, men av kjærlighet til alt sitt, og forrest i det alt sammen står en brennende lengsel etter å få lukket Europa opp for europeerne innen for det europeiske storm. Innimellom aner vi også forståelsen for at der overfor oss står en åndsretning, som i sine prinsipper og i sin livsform synes å føre oss alle nedad fra det opphøyede stadiet våre forfedre stilet mot og søkte å fullkommengjøre så godt dette er menneskelig mulig. Hans deltagelse i krigen var også diktert av trang til å verne om denne gamle kulturarv, ikke for å slå ihjel. Og her deler han syn med de beste av dem som gikk frivillig med i krigen.»

Det vil føre for langt her å komme inn på den unge danske kavalerists mangehånde spennende opplevelser i krig og fred, men idag da en bebreider Knut Hamsun hans beundring for Adolf Hitler, kan det med denne bok som grunnlag være på sin plass å minne om at han ingenlunde var alene om det før massehysteriet hadde grepet verden. Nordensson nevner litt om hvorfor han meldte seg som frivillig i kampen mot kommunismen og hvorfor han så på det nasjonalistiske Tyskland med forståelse og tillit. Det var

ikke minst den forgudede forfatter, dikterprest og senere «motstandsmann» Kaj Munk som gjennom sine artikler i Jyllandsposten påvirket ham. Og la oss sitere litt av hva Kaj Munk skrev og som Nordensson har notert seg det i sine dagbøker:

«Duce, Duce» — et seirrigt og lykkelig råb, sådan som folk hylder sig selv i den person, der i sig har samlet alle dets bedste egenskaber og ved at beherske folket med dem lærer det at beherske sig selv. Her jævnes høje, hist fyldes sumpe, her bygges asyler, dér anlægges haver for børn at lege i. Hist rejses en række af nye fabrikker, — en virken og en muntherhed, — et rige af hænder i arbejde og over det hele een fast hånd.»

Og om Hitler: «Når man ser på «føreren», denne spænstige, mandige, kraftstrenge skikkelse, — dette ansigt, der lyser af intelligens og vilje til det store.

Hitler, denne brændende idealist, der på mandtår vis har omsat sin hulkende fortvivelse over sit folks nederlag til flammende stordåd. Enhed og orden er der i riget, — og tænk så på, hva der var, da Hitler kom til — ah ja! Der er enhed og orden, — og koncentrationslejre og afskedigelser? Nuvel, sligt må til. — Det er dog altsammen bedre end snigmord og gadekampe som fast institution og det evige, gølge kælveri. — Og udenrigspolitik? — Brud med Folkeforbundet? — Glimrende gestus. — «Tredie Rige» rask nation».

Videre af Jyllandsposten 1934: «For mange retsindige mennesker er diktaturets sejrsgang over jorden de sidste år, — en opfyldelse af umulige håb — — I begyndelsen var «Ordet», men så kom Parlamentarismen — — Nye mænd gør nu atter ordet til død. Leve eneren! der ofrer sig helt for de mange, han der ved, hvad han vil og tør, hvad han ved, leve manden i huset! (Forts. s. 8).

Tilbake fra russisk slaveleir

Major Rafael Pelayo de Hungria

Vi gjengav i forrige nummer et intervju med den tidligere spanske kommunist Rafael Pelayo de Hungria, som nettopp er vendt tilbake til Francos Spania etter et mangeårig opphold i forskjellige russiske slaveleire. Tiltross for sin unge alder er major Pelayo gammel kommunistveteran. Han var bare en gutt da han kjempet på de rødes side i borgerkrigen i Spania og etter nederlaget havnet i Sovjetsamveldet, hvor han deltok i krigen mot Tyskland. I 1944 ble han anbragt bak piggråden i en slaveleir etter at han hadde fått øynene opp for bolsjevismens sanne vesen. Fremdeles er han bare 35 år gammel, men sporene av de lidelser han har gjennomgått har

Hitlers siste ord:

Horfor jeg angrep Russland

Hitler hadde mange beundrere i det aller beste selskap. Her står han sammen med hertugparet av Windsor (den tidligere engelske konge), som besøkte ham i Obersalzberg.

Jeg traff ingen alvorligere beslutning i denne krig enn den å invadere Russland. Jeg har alltid hevdet at vi for enhver pris måtte undgå en to-frontkrig og man kan stole på at jeg grublet vel og lenge over Napoleon og hans erfaringer i Russland. Man kan derfor spørre: Hvorfor det valgte tidspunkt?

(Dette avsnitt er diktet i Berlin i februar 1945, og som et uttrykk for british fair play, uten kommentarer, gjengitt i SUNDAY EXPRESS 3. mai 1959).

Denne min beslutning å søke å ordne vårt mellomværende med Russland med våpenmakt ble tatt så snart jeg var blitt klar over at Storbritannia hadde besluttet seg til ikke å gi etter. Churchill var helt ute av stand til å verdsette den sportsånd jeg hadde gitt uttrykk for ved å avstå fra å skape et irreparabelt brudd mellom britene og oss.

Jeg lot England slippe unna ved Dunkirk

Det er et faktum at vi avholdt oss fra å ødelegge dem ved Dunkirk. Vi burde ha vært istand til å få britene til å innse at de ved å akseptere det allerede foreliggende tyske hegemoni i Europa ville oppnå uvurderlige fordeler.

Endog i slutten av juli 1940, det vil si en måned etter Frankrikes nederlag — var jeg klar over at freden atter en gang glapp oss ut av hendene. Et par uker etterpå visste jeg at vi ikke ville greie å invadere England før høststormene satte inn, fordi det ikke hadde lykkedes oss å få fullstendig herredømme i luften. Jeg var med andre ord klar over at det aldri skulle lykkes for oss med en invasjon i England.

Krigen vilde således bare vare og vare — og det en krig hvori amerikanerne — bak britene — ville ha vist en økende aktivitet. Betydningen av USA's krigspotensial — utviklingen av rustningene hos oss og hos motstanderen, nærheten av den engelske kyst ... alle disse ting samstemte i å gjøre det i høyeste grad u-tilrådelig for oss å bli nedgravet i en krig av lang varighet. For tiden — og det er alltid tiden det gjelder — ville i stigende grad være mot oss.

For å få England til å pakke inn, for å tvinge dem til å slutte fred var det nødven-

dig å beta dem håpet om å kunne måle seg med oss lengre på selve kontinentet, i bevisstheten om at vi hadde enda en motstander med vår egen styrke.

Vi hadde derfor intet valg. Vi måtte for enhver pris stryke den russiske faktor ut av den Europeiske balanse-konto.

Vi hadde en likeså viktig grunn for en slik aksjon, nemlig den dødelige trussel mot vår eksistens som Russland representerte. Vår absolut eneste sjanse mot Russland til å seire — lå i å gripe initiativet. Å kjempe en defensiv krig mot Russland lot seg ikke gjøre i praksis.

Tyskland et springbrett

Vi turde ikke tillate den røde arme å dra fordel av vårt lende, stille våre autobaner til rådighet for deres fremrusende panservåpen og

våre jernbaner for deres tropper og forsyninger.

Hvis vi grep offensiven kunne vi slå den røde arme på dens egen jord, i myrene og i de umåtelige områder, men i et sivilisert land kunne vi ikke gjort det. Da hadde vi simpelthen forsynet Russland med et springbrett som de kunne ha brukt til å renne ned hele Europa og ødelegge det.

Tidspunktet

Hvorfor 1941? Hvis vi skulle handle i det hele tatt, måtte vi gjøre det med minst mulig forsinkelse, i betraktning av våre vestlige motstanderes stadig økende styrke. —

Man må også huske på at heller ikke Stalin lå på lat-siden. Tiden var mot oss på to fronter. Det virkelige spørsmål var derfor ikke: Hvorfor 22. juni 1941, men heller: Hvorfor ikke ennu tidligere?

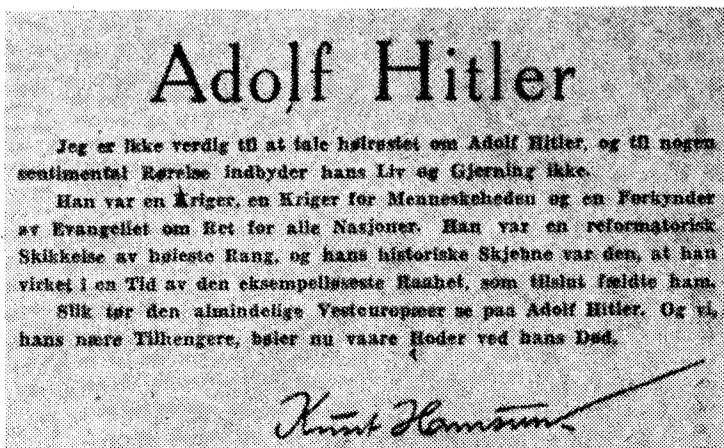
Hadde det ikke vært for de vanskeligheter som italienerne beredte oss med sin idiotiske krig i Hellas — kunne jeg ha gått mot Russland noen uker tidligere. For oss var hovedproblemet så lenge som mulig å holde russerne fra å sette seg i sving. Mitt personlige mareritt var frykten for at Stalin kunne gripe initiativet før oss.

Til tross for deres kontraktmessige forpliktelser minsket deres leveranser støtt og sikkert, og det var virkelig fare for at de skulle opphøre i det hele tatt.

Hvis de ikke var innstillet på av egen fri vilje å gi oss de ting vi skulle ha — da hadde vi intet annet alternativ enn å gå og hente sakene, in situ (på stedet) og med makt. Etter Molotovs visitt i Berlin i november ble det klart for meg at Stalin før eller siden ville forlate oss og gå over til motstanderen.

Jeg besluttet derfor ved Molotovs avreise at jeg ville

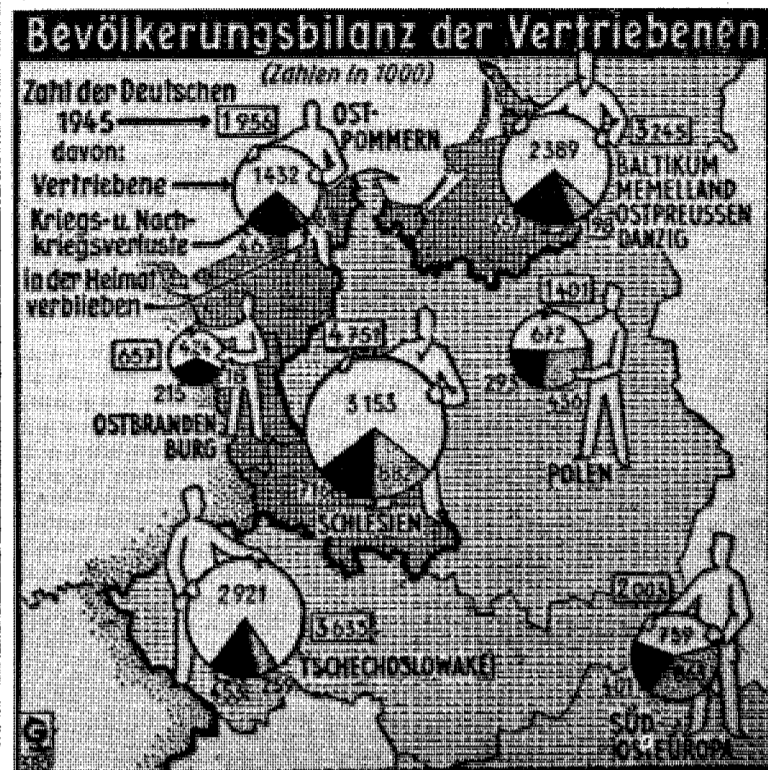
(Forts. s. 7).

Også vår egen Knut Hamsun og den danske dikterprest Kaj Munk skrev beundrende ord om Adolf Hitler. Dette er en gjengivelse av Knut Hamsuns nekrolog over ham i Aftenposten 7/5-45.

Da tyskerne ble utryddet i Øst- og Syd-Europa

2,1 million ble drept og omkom etter krigen — 11,73 millioner lever som flyktninger — Hver femte øst-tysker omkom under og etter krigen

(Hentet fra det østerrikske Tidsskrift «Europaruf», Forklaring se nedenfor).

Fremdeles skrikes det opp i alle verdens aviser om tyske krigsforbrytelser og tyske grusomheter. Det er naturligvis vel og bra at den edle verden vi lever i er så human og så rystet over disse ting, slik at vi kanskje i fremtiden kan bli spart for de grusomme overgrep mot anderledes tenkende som både krigen og særlig etterkrigstiden var så fylt av. Men her kommer en da inn på den besynderlige side av all jamringen over verdens ondskap, at det bare er den ene halvpart av forbrytelsene det gråtes over. Det være oss langt fra å forsvare umenneskeligheter som endel tyskere begikk under presset av krig, av tilintetgjørelsen av hjemmeverende familie i fosforbombenes gru, og i tro og fanatisme ført på avveier. Det var ille, slik som krigen er ille i all sin gru og redsel og ubarmhjertighet. Men hva så med den grusomme utryddelse av tysk hjemmeverende sivilbefolkning under de alliertes luftangrep på tyske byer, hva med atombombene over de japanske byer etter at krigen allerede var avgjort og Japan hadde satt frem fredsfløere? Og hva med det som hendte etter krigen med den tyske befolkning i østområdene og i Syd-Europa? Det er dette siste vi skal legge frem i alle sin gru i dag.

Den største utdrivelse av mennesker som har funnet

sted i dette århundre, utdrivelsen av de tyske folkegrupper i Øst- og Syd-Europa, kan en nå for første gang vurdere i nakne tall. Det vest-tyske statistiske byrå har nemlig nå stilt opp regnskapet for det store område hvorfra de tyske befolkningsgrupper ble fordrevet. Regnskapet strekker seg over tidsrummet fra krigen begynnelse i 1939 til utdrivelsen ble avsluttet i 1950. Av denne oppstilling fremgår det:

Av 17,6 millioner tyskere i Øst-Tyskland og i Øst- og Syd-Europa falt 1 million som soldater eller døde på normal måte. Dobbelt så mange — 2,1 million omkom etter krigen. Det er ennu ikke klarlagt hvor og hvorledes. De betegner utdrivelsens blodige tribut. En syvendedel av øst- og syd-tyskere — 2,55 millioner ble frivillig eller tvungent tilbake i de gamle områder. 70 000 var fremdeles i 1950 i krigsfangenskap, i konsentrasjonsleire eller savnet. I begge de to deler av Tyskland bodde 11,73 millioner flyktninger, derav over 8 millioner i Vest-Tyskland.

Når det gjelder befolkningen i de tyske østområder (innbefattet Danzig) viser regnskapet krigs- og etterkrigstap på 1,985 millioner mennesker. Det betyr at hver femte østtysker omkom. Hårdt ble innbyggerne av Øst-Erandenburg rammet. Av

(Forts s. 7).

Frontkjemperbarnas penger

(Forts. fra s. 1).

Overrettssakfører Gunnar Heiberg gikk i sitt første innlegg inn på den spesielle stilling Frontkjemperkontoret sto i under krigen, dets oppgave var av vesentlig sosial og humanitær karakter.

Av Olav W. Fermanns vitneprov vil det dessuten fremgå at han personlig ga 700,000 kroner til Frontkjemperkontoret, for at dette kunne kjøpe livsforsikringspoliser i Idun. Alle barna fikk, når fedrene falt ved Østfronten, overrakt som gave en forsikringspolise på 2 000 kroner som skulle utbetales når barna var 18 år til utdannelsesøyemed. Polisene hadde ikke noe med NS å gjøre, men var gitt i Røde Kors' ånd, sa o.r.sakf. Heiberg, som også hevdet at disse gavemidlene ble holdt særskilt på egen konto. Han hadde imidlertid ikke fått utlevert fra Norges Bank eller motparten dokumenter som kunne bevise dette.

Blant de 64 som nå har henvendt seg til meg, var det flere som under krigen selv tok avstand fra NS, sa o.r.sakf. Heiberg.

Han kunne også peke på, at Industridepartementet for lengst hadde frigitt de 130 bankbøker på 2 000 kr. som falne frontkjemperes barn også fikk. Direktoratet for fiendtlig eiendom var altså mer medgjørlig under Industridepartementet enn Justisdepartementet. Selv om statskassen hver måned betalte 10,000 kr. til Frontkjemperkontoret, var dette bare til administrasjon. Det samme gjaldt de gaver kontoret fikk fra kommunen. Holmenkollbanens gave til Frontkjemperkontoret på 200,000 kr. ble brukt til andre spesielle oppgaver enn polisetegning.

Polisene var tegnet på vanlige vilkår i Idun og ble utlevert direkte til mødrene som verger. Idun påtok seg en ugjenkallelig forpliktelse — hverken gavetyper eller Idun hadde anledning til å annullere gaven. Retten er barnas og har aldri vært Frontkjemperkontorets, sa Gunnar Heiberg.

De 64 barna var i mai 1945 alle under åtte år, så det er utelukkende at de selv kan ha gjort noe unasjonalt. Likevel har erstatningsdirektoratet i Vestfold utferdiget sak med forelegg mot en gutt på tre år og en pike på fem år, sa o.r.sakf. Gunnar Heiberg, som hadde originaldokumenter, som viste at Idun gjennom de lokale politipolisene utlevert fra barnas verger, deres mødre, uten at myndigheter hadde krevet

overformynderiet var underrettet.

Utleveringene av polisene var ikke skjedd på frivillig basis, men likevel var flere poliser ikke blitt innlevert, sa han. Idun slipper heller ikke fri for sine forpliktelser, selv om det i 1947 etter vegring utbetalte de innbetalte forsikringspremiebeløp til en uberettiget tredjemann, nemlig Staten ved Erstatningsdirektoratet.

Saksøkte representanter, Arntzen og Gulbranson

hevdet at Frontkjemperkontoret var en organisasjon som var stiftet for å fremme et straffbart foretagende. Fra Iduns og Statens side ble det derfor hevdet at Frontkjemperkontoret derfor heller ikke hadde rettslig adgang til å inneha rettigheter og forpliktelser. Alle de kontrakter organisasjonen inngikk var derfor ugyldige. Dette må da også gjelde de forsikringer det nå dreier seg om, idet de var ledd i propagandaen for å få folk til å melde seg til fronttjeneste.

Man kan ikke godta at de innbetalte engangspremier ble skaffet til veie ved frivillige gaver, idet hoveddelen av Frontkjemperkontorets midler skrev seg fra ulovlige bevilgninger. Man har ingen dokumenter som viser at forsikringspremiene ble utskilt på egen konto i kontorets kasse.

Under enhver omstendighet må saksøkerens krav også ansees foreldet, likesom det også er bortfalt ved passivitet, hevdet de saksøkte.

Adv. Arntzen opererer med den døde mann i Idun

Hovedsaksøkte, Idun ved Arntzen, hevdet at Idun måtte føle seg i faresonen, fordi det var en mann i Idun — nu død — som var medlem av NS, og man hadde særlig av den grunn ikke turdet la være å tegne forsikringene. Idun hadde sendt denne mann opp til Frontkjemperkontoret for å ordne med undertegnelsen av forsikringspapirene. Idun var altså i en tvangssituasjon som fritok det for erstatningskrav. Skulle Idun ha gjort noe erstatningsbetingende vis a vis de små barn, måtte han hevde at staten fikk betale, fordi Idun hadde tatt forbehold da det utlever-

te barnas midler til ED.

Til dette hevdet statens prosessfullmektig, byfogd Gulbranson, som formentlig for første gang etter 1945 måtte hevde divergerende meninger overfor den tidligere riksadvokat, at vel hadde ED mottatt et brev fra Idun med forbehold som nevnt, men staten/ED hadde ikke skriftlig godtatt dette forbehold, og måtte derfor være uforpliktet. Hadde Idun gått fra sine livsforsikringskontrakter overfor barna, fikk det stå for det selv, og ikke dekke seg bak staten.

Idun, mytologisk, var ungdomsgudinnen, hvis epler ga gudene ny ungdom — det var bare Gunnar Heiberg som påstod at hun skulle gi den faderløse ungdommen dens rettmessige livspoliser.

2

Så tok vitneavhørelsen til. For Idun vitnet et par funksjonærer at Idun hadde hatt følelsen av å måtte tegne livspolisene på barna fordi man var engstelige, særlig som følge av at man hadde en funksjonær i Idun som var NS. Idun hadde absolutt ikke vært lysten på politen.

Olaf W. Fermanns vitneprov

For barna framstod som første vitne Olaf W. Fermann.

På dommerens anmodning redegjorde vitnet for de omstendigheter som medførte at han kom inn i Norges Røde Kors (NRK) som visepresident. Fermann satt sammen med direktør F. Heyerdahl i styret i det Tysk-Norske Handelskammer — den samme Heyerdahl som fra høsten 1940 var president i NRK. Da NRK ikke foretok seg noe for humanitært å hjelpe norske sårede østfrontkjemper eller deres pårørende eller etterlatte, tok minister Hagelin og dr. Høygård i Helsedirektoratet opp spørsmålet om å skifte ut styret i NRK i januar 1942. Dette ble unngått ved at Heyerdahl med støtte av overlege Paus og styret fikk Fermann inn i styret som visepresident. Det var samstemmighet i styret om dette.

Dommeren spør om det var noe representantskap som eventuelt hadde godkjent valget, men det fremgår at noe sådant i ethvert fall ikke var i funksjon i denne forbindelse. Vitnet forklarer seg om handelskammeret, hvor han som gammel kjent av Heyerdahl og dennes bror i Berlin var blitt med i ledelsen på foranledning av Heyerdahl, generalkonsul Røde og direktør Lorentz Vogt i Norges Industriforbund.

Da NRK var redd for å bli belastet overfor en del av opinionen, om det tok seg av frontkjemperne og deres pårørende, og NSH ikke hadde det tilstrekkelige apparat til dette arbeid, som den inntil da hadde tatt seg av, ble på foranledning av vitnet Frontkjemperkontoret opprettet, med denne rent humanitære Røde Kors-oppgave, til avlastning av den oppgave NRK ellers skulle ha måttet ta på seg. Dette skjedde i fullt samråd med NRK og det tyske røde kors. Det første bidrag til kontoret ble gitt av Fermann og Heyerdahl — NRK's president og visepresident — i fellesskap. Frontkjemperkontoret hadde ingenting med frivillig verving å gjøre — til det hadde tyskerne Ergänzungsstelle. Kontoret kom tidlig i konflikt med denne tyske instans, hvis sjef Leib arbeidet på å få kontoret vekk.

Dommeren: Holdt Frontkjemperkontoret den linje De og Heyerdahl trakk opp?

F.: Det er lett å svare på. Ja. Og det var et sterkt behov tilstede. Ikke bare overfor sårede og faldnes etterlatte. Kontoret gikk f. eks. sterkt inn for de frivillige som hadde tegnet sin innsatskontrakt, men som i disse kompliserte forhold ikke slapp hjem når tiden var omme. Der stod de, ofte alene ute i det fremmede, og bundet av de tyske krigslover.

Og statens påstand om at det understøttet den tyske krigsinnsats, spør dommeren.

F.: Ikke på annen måte enn om man vil si at Røde Kors understøtter krigsinnsats, ved at soldatene får en menneskelig behandling av sine etterlatte eller om de blir såret.

— Hvorfor ble ikke dette gjort av det tyske røde kors?

— Det gjorde hva det kunne for dem. Men det var jo ikke deres egne landsmenn, mange frontkjemperer lå der såret og forstod ikke det tyske språk, de ville sende hilsen hjem, de trengte en norsk røst, de livnet til når en norsk sykesøster tok hånd om dem.

Gaver til humanitært formål ikke retts- stridige

Disse polisene var ingenting som frontkjemperne hadde krav på, de kom lenge etterpå, da ble de overdradd barna når faren var falt. Og gaver til dette humanitære kontor, som arbeidet i Røde Kors ånd, kan ikke være rettsstridige — jeg henviser her til gaver til en liknende organisasjon NSH, som endog av høyesterett er godtatt som

rettmessige. Max Huber, Røde Kors-presidenten i Genf har skrevet en bok som heter «Den barmhjertige samaritan» hvor disse retningslinjer blir klart presisert. I barmhjertighetsarbeidet er det ingen partipolitikk, en sykesøster pleier venn og fiende, vil man straffe den som av et oppriktig hjerte hjelper og lindrer nød, kan man likegodt avskaffe det som kalles moral. Frontkjemperkontoret er ikke annet enn et navn som Røde Kors' hjelpeorganisasjon har fått. Jeg har forelagt hele saken for Røde Kors ledelse i Genf, jeg har deres støtte. — Det er bare i Norge og Holland det har hendt at man har straffet Røde Kors-søstre, gode mennesker hevet over partipolitikk, og som har ofret seg for barmhjertighetstanken. Ære være dem for det. Det er en stor tragedie for Norges Røde Kors at det ikke turde støtte dem da krigen var slutt.

Hvor kom pengene fra?

— Hvor kom disse pengene fra som ble brukt til polisene?

F.: Fra mange hold, ikke bare fra Holmenkollbanen — hvor Heyerdahl satt i styret — og offentlige instanser, det var fra masse kilder, en rekke bidrag også fra firmaer og folk som stod utenfor NS, f. eks. Saugbrugsforeningen og mange andre, «nøytrale» midler som var fullstendig tilstrekkelige til å betale de poliser saken her gjelder.

— Hvor kom ideen fra til disse poliser?

— Det kan ingen si, tror jeg. Det reiste en staut nordmann til østfronten, H e g n a. Kontoret talte med ham, kort etter falt han ved fronten, etterlatende seg hustru og 4 små barn. Vi sendte barna et beløp til hver, jeg hadde råd til det, det var ikke poliser, kanskje var det da ideen om poliser kom opp. Men det har intet med oppfordring til frontinnsats å gjøre, vi sa ikke: bare gå ut og fall, så får barna politen —

Vet De om alle barn som mistet sin far fikk sin polise?

F.: Det vet jeg ikke.

— De ga selv meget til dette? Det er nevnt 700 000.

F.: Det er kanskje riktig. Men det er én ting jeg vil nevne her, det ble slått stort opp etter krigen at jeg i dens siste dager skulle ha overført 8 millioner til Røde Kors. Det er en av de mange usannheter som ble satt i sving etter okkupasjonen. Sammenhengen er den at Finansdepartementet hadde et gammelt fond, 140 år gammelt, på 8 millioner, det skulle være til krigens «blessede» (sårede). Jeg talte med Quis-

Hitlers siste ord:

(Forts. fra s. 5).

ordne mellomværendet med Russland så snart som et tjenlig vær gjorde det mulig.

«Dette er vår bedrift»

(Dette er oversetterens anmerking):

Nedenfor kommer Hitler inn på en av sine grunntemaer, jødespørsmålet, som kanskje felte ham. En av jødernes egne, Dagbladets tidligere kjeledegge, Arthur Koestler har forsåvidt vist forståelse for Hitlers synsmåter, idet Koestler har hevdet at de av jødene som ikke går inn i deres egen nasjonalstat, men har borgerskap i andre stater, disse jøder må gå fullt og helt og lojalt opp i disse folk, NB uten separatisme og herrefolk-tendenser. Koestler hevder at hvis jødene ikke vil dette og fortsetter som før, så vil det stadig vekke dukke opp en ny Hitler (eller en ny Krustsjov). Hitlers skjebne viser hvor farlig slike tanker er. Det ble også stille om Koestler etter at han hadde sagt sin mening. Koestler søkte å bevise i boken «Hjertets blindhet» at det var England som bar hovedskylden for visse jødernes skjebne, ved å tvinge jødiske flyktninger tilbake til Tyskland. Som man vil se advarer Hitler jødene mot arroganse etter den annen verdenskrig).

Hitler, slik som han gjengits i SUNDAY EXPRESS:

Det er en av nasjonalsosialismens innsatser at den var den første som møtte jødeproblemet på en realistisk måte.

ling om dette fond, så ham at når freden kommer går Frontkjemperkontoret opp i Røde Kors, kontorets penger går inn i Røde Kors — og jeg fikk ham med på at de «bleserede» 8 millioner kunne overføres til Røde Kors, og jeg meddelte NRK dette i en skrivelse.

Jeg synes det er pinlig for Norges Røde Kors at det etter krigen bare sendte ut en ullen erklæring etter at den usanne påstand var lansert, og ikke hadde mot til å fortelle sammenhengen.

På dommerens spørsmål om vitnet kjente til om frontkjemperne var blitt lovet bondegårder, svarte han med et smil, det var tale om at nordmenn eller dansker senere kunne få anledning til å disponere bondegårder i Ukraine, men han hadde aldri hørt om noen som hadde hatt interesse av det, frontkjemperne ville hjem igjen til det land og folk de tappert kjempet for der ute.

Fermann taler seg varm for den sak han har gått inn for, og som han kjenner bedre enn noen annen.

(Fortsettes med Noregers prov og prosedyren).

Nasjonalsosialismen har tacklet jødeproblemet i handling og ikke i ord. Den har reist seg til motstand mot den jødiske vilje til å beherske verden. Den har angrepet dem overalt, i alle deres virksomhetsområder. Den har kastet dem ut av de posisjoner de har usurpert. Den har jaget dem i alle retninger, besluttet på å rense den germanske verden for den jødiske gift. Hvis vi vinner denne krig skal jeg sette en stopper for den jødiske verdensmakt, og jeg skal gi den et dødelig slag som den ikke vil komme seg av. Men hvis jeg taper krigen vil ikke dette på noen måte bety at deres triumf er sikker, for i så tilfelle kommer de til å miste besinnelsen.

De kommer til å bli så arrogante at de kommer til å fremkalle en voldsom reaksjon mot seg selv.

De vil naturligvis fortsette å løpe med harene og jage med hundene, med å kreve et borgerskaps privilegier i alle land og uten å ofre sitt hovmod fortsette å være — over alle andre — medlemmer av Det Utvalgte Folk. (I Dayly Express: Continue to remain, above all, members of the Chosen Race!)

Den ustadige, «the shamed» jøde vil forsvinne, og vil bli erstattet av en stortalende og bombastisk jøde.

Kineserne og japanerne står ikke under oss

I og med at jeg sier alt dette, forsikrer jeg dere at jeg har vært fullkommen fri for alt rasehat. Det er under enhver omstendighet ikke ønskelig at en rase skal blandes seg med andre raser.

Jeg har aldri betraktet kineserne og japanerne som stående under oss (as being inferior to ourselves). De tilhører eldgamle sivilisasjoner, og jeg erkjenner åpent at deres fordums historie er vår egen overlegen. De har rett til å være stolt av sin fortid — likesom vi har rett til å

NEDSATT PRIS!

BENYTT ANLEDNINGEN!

SVENSKEUTREDNINGEN

De svenske juristers knusende dom over etterkrigsoppgjøret i Norge forsåvidt den folkerettslige siden angår.

Forbundet har et begrenset opplag igjen av denne dyptpløyende betenkning som enhver der er rammet av etterkrigsoppgjøret naturligvis bør eie. — Det realiseres nå for kr. 6,— pr. bok. Da den også er ypperlig egnet som gave o.l. til folk som har opplys-

ning behov, leverer vi 4 stkr. for kr. 20,—.

Bøkene sendes portofritt mot forskuddsbetaling over Forbundets giro 150 28 eller på annen måte. Hvis beløpet ikke forutbetales beregnes porto og oppkravsgebyr.

FORBUNDET FOR SOSIAL OPPREISNING
Boks 3214, Oslo

Spansk tidsskrift —

(Forts. fra s. 1).

Artiklen slutter slik:

«Idag da de snakker så meget om antikommunisme de som aldri har tatt til våpen mot kommunismen, bør man huske på at i Russland finnes det tusen norske graver. Og disse norske soldater som falt i Russland for Europas frihet og for å gjøre ende på kommunismen, de var korsfarere for én sak, for ett flagg og for én fører, Vidkun Quisling».

Under bildet av Quisling skriver bladet «Vidkun Quisling, Caudillo de Noruega» — Vidkun Quisling, Norges fører.

Artiklen er skrevet av den unge spanske nasjonalist Vicente Talón. Folk og Land har satt seg i forbindelse med ham og vi kan glede våre lesere med at han fremtidig også vil skrive artikler for vårt blad. Det kan visseilig trenges her i landet å få høre sannheten om forholdene i Spania.

Da tyskerne —

(Forts. fra side 5).

657,000 personer står 215,000 på tapslisten. Rundt regnet en tiendedel av den østtyske førkrigsbefolkning bor fremdeles i de tidligere områder, derav styrstedelen i det schlesiske regjeringsområde Oppeln.

På tegningen foran er regnskapet vist for de forskjellige områder. Tallene er angitt i 1,000 og i sirklene betegner det hvite område antall fordrevne, det store antall omkomne og det prikkede de som er blitt boende. Tallene i de små firkanter angir samlet befolkningstall av tyskere i 1945.

Og så verden: La tårene strømme!

være stolt av den sivilisasjon vi tilhører.

Dog, jeg tror at jo mer standhaftig kineseren og japaneren holder fast ved sin rasestolthet, jo lettere skal det bli å ha med dem å gjøre.

Bak kulissene:

(Forts. fra s. 4).

imidlertid virker litt nervøse og dermed gir de rolige trekk noe spent over seg, akkurat som hos en lærd som stadig er redd for å bli rystet opp av sine egne betraktninger med spørsmål fra det praktiske liv. Dertil Darlans dristige ansikt med den besluttomme sjømanns trekk. Det bærer forøvrig også preg av åndelig skolering i admiralstabsarbeid og admiralen mangler ikke en viss verdensmannsholdning. Og endelig general Vuillemin, som er av beskjeden opprinnelse. Han ble 20 år gammel innkalt til artilleriet og steg i gradene etter at han hadde tjent som menig i tre år til han under første verdenskrig utmerket seg som flyver og nå har nådd den høyeste stilling i flyvåpnet. For bryter det ut krig, så vil han også bli øverstkommanderende for det franske luftvåpen.

«Mine herrer», sier Daladier, «jeg har bedt dere komme hit i et alvorlig øyeblikk. Av det dere sier meg vil regjeringens beslutning avhenge og dermed Frankrikes skjebne». Daladier bøyer seg uvilkårlig noe frem og så spør han med sin rustne stemme: — «Hvis Frankrike blir tvunget til å erklære Tyskland krig, kan det da stole på sine stridskrefter?»

Alle ser på Gamelin, som er den som først må svare. Denne overveier lenge før han svarer.

Han vet at hæren gjennom en lengre periode er trukket sammen som ved en alminnelig mobilisering. Den er gjennomført uten å vekke oppmerksomhet og det er bare lite som mangler på at denne første viktige prosess ved en krigføring er fullbyrdet. Han vet hva han kan stole på og sier med sin behagelige, noe veke stemme: «Hæren er beredt».

Daladier puster ut. Denne gang taler Gamelin annerledes enn i 1936! Og straks etter sier admiral Darlan uten omsvøp: «Flåten er beredt, og når vi har den britiske flåte på vår side behøver Frankrike ikke frykte noe til sjøs!»

Nå er turen kommet til general Vuillemin. Kanskje var det mange franske militære som i hans sted i denne ubehagelige situasjon vilde ha skjult sannheten og dermed ha ført de andre bak lyset med hensyn til de faktiske forhold, men general Vuillemin kommer ikke med tomme fraser.

«Hvis krigen begynner imorgen», sier han ubarmhjertig, «så har vi etter 14 dages forløp ikke et fly mere. Det vi har av fly må vi la reservflyoffiserer fly for vi kommer ikke til å se igjen noen av disse maskiner. Våre virkelige piloter må vi holde tilbake til vi får ordentlige fly. Vi bestilte fly i Amerika i mai. De første blir levert i oktober og de siste våren 1939. Så lenge må våre piloter spasere omkring».

Ingen av herrere rører seg. De ser inn i en katastrofe, og i den taushet som oppstår lyder Vuillemins harde stemme igjen: «Ja,

mine herrer, slik ser det ut etter fjorten måneders folkefrontregjering! Forrige år sank den månedlige levering av fly til 35. Det antall fly som Tyskland kan lage på en måned anslåes til tusen. I april i år kunde det ikke leveres et eneste fly til militærforvaltningen fordi de streikende arbeidere hadde besatt en fabrikk for flyutstyr.

Hva antall av fly som er forhånden angår, så forholder de seg til Tysklands som 2 til 5. Selv om en regner med den britiske luftflåte så vil det ennu være en tallmessig overlegenhet hos tyskerne. En har alltid innbildt publikum at Frankrike er overlegen på dette område, idet man til vår egen luftflåte også legger den britiske, den tsjekkoslaviske og den sovjetrussiske, men jeg er ingen politiker — jeg er flyver — og derfor regner jeg, mine herrer, med 2 til 5!

Hva typene angår, så er de tyske fly overlegne overfor de vi nå har. Messerschmittflyene ville hindre oss i enhver innflyvning om dagen. Tilbake står nattflyvninger og oppklaringsflyvninger for hæren. Hva vi herunder kan vente oss viser vel best hendelsene de siste 8 uker: 3. september styrtet av ukjente grunner oberstløytnant Tourre med sitt fly og hele besetningen omkom. 29. august eksploderte av ukjente grunner et fly ved flyplassen Pau og styrtet ned — alle ombord-

værende omkom. 28. juli styrtet en maskin kort etter start fra 100 meters høyde og alle ombord omkom. 23. juli styrtet et Potez-fly brennende ned og besetningen på syv mann fant døden. Dere forstår, mine herrer, hvorfor våre flyvere kaller våre fly for «flyvende kister» og hvorfor obersten ved en bombeflyavdeling i Lyon uttalte: «Når krigen kommer kan vi dø tappert, men noe mere kan vi heller ikke gjøre». Dere vet, mine herrer, at jeg for tre uker siden var hos general Göring og der viste man meg noe av hvert». Han ler litt og sier så bistert: «Man viste meg til og med utrolig meget, men sikkert ikke alt!» — og så igjen med dypt alvor: «Det jeg har sett har overbevist meg om at også de tyske flyvere kan dø tappert, men de kan også gjøre noe mere enn det!»

Daladier ser dystert frem for seg, som en bonde som har fått høsten ødelagt av hagl. Tenker han på de fly som med hans tilslutning som krigsminister i folkefrontregjeringen ble levert til det røde Spania og som Frankrike nå mangler?! Uten luftvåpen kan han ikke føre krig, men Prag presser på for hver dag og vil ha krigen. Når Prag slår løs så må Frankrike også være med — situasjonen er virkelig fortvilet, akkurat som for en spiller som ikke har mot til å legge kortene vekk straks, til tross for at han kan si seg selv at han må tape spillet.

(Neste gang: Bitre timer).

Tyskland i dagens politikk

(Forts. fra s. 1).

slik utvikling får disse kommissene til å grøsse. For kamerat Krustsjov vet at et samlet Tyskland betyr stans i kommunismens fremtreden i Europa og England vet at det må stige ned av den høye hest den dag tyskerne er herre i eget hus.

De seierrike vestmakter var derfor i katepine den dag de besluttet seg til å ta Vest-Tyskland opp i Nato og gi det adgang til å bygge opp sin egen hær. For vestmaktene trengte de tyske divisjonene. Men samtidig gruete de også for hva disse divisjonene kunne finne på så de forlangte at den nye hær skulle være «demokratisk» og fri for alle minner fra Hitler-tiden. Og gamle Adenauer fulgte ordren. Alt som minnet om Hitler-tiden og mere til forsvant. Den hederkronede uniformen kom bort og ble erstattet med et påfunn som vakte latter da krigerdrakten var en kryssning mellom uniformen til en hotell-portier og en sydamerikansk chauffør. Skaffestøvleene som hadde trampet på franske slagmarker i krigen 1870—71 kunne ikke tåles — heller ikke verdens beste stålhjelm som tyskerne hadde konstruert og båret under 1. verdenskrig. Ekserserreglementet ble naturligvis forandret, parade-marsjen ble forbudt og det ble «lettelser» i den stramme eksersisen som antagelig virket udemokratisk. Det gjennom generasjoner så velkjente håndgrep «presenter—gevær» hadde nok for meget appell i seg til å kunne tåles, så det er byttet om med en eller annen uting.

Samtidig med alt dette hadde forsvarrets fiender utstrakt virkefelt i den vest-tyske presse. Tilslutt var oppløsningen nådd så langt at vest-tyske offiserer ble tilsnakket av menige med sigarett i munnen og nevene i bukselommen. —

Men reaksjonen er allerede kommet. Den tradisjonsrike uniformen vender tilbake stykke for stykke. Det samme er tilfellet med skaffestøvler og stålhjelm og fotografier av æreskompanier viser at det allerede er i orden med den stramme eksersisen også.

Men dermed begynner også det gamle skrålet om Tyskland som krigshisser. Der tas ikke noe hensyn til den historiske kjensgjerning at England og Frankrike hver for seg, har ført 20 krige siden 1850, Prøissen—Tyskland derimot 8. Den polske ministerpresident Cyrankiewitsch lettet sitt hjerte overfor US visepresident Nixon da han var i Polen på besøk forleden: «Sammen med Sov-

jetunionen vil vi beskytte Europa mot faren ved den tyske militarisme!» Så demokratene har noe å glede seg til.

«Om der hamrer eller hamres, likefullt så skal der jamres». Jeg er kommet til å tenke på denne satsen i forbindelse med tyskerne. For de siste hundre års erfaring viser at likegyldig hva de gjør, så ansees de for kjelt-ringer. Giftpropaganda gjennom generasjoner har skapt en slik oppfatning.

Resultatet av dette vil naturligvis bli at tyskerne slutter å ta hensyn til verden og bare gjør det de selv finner er riktig. Tyskerne samler nok Tyskland selv. For også Øst-Tyskland er tysk og 14 år under fremmed herredømme, har hverken utslettet tysk språk, tysk tradisjon eller tyske soldateregenskaper. For ligger ikke Preussen i Øst-Tyskland og sier ikke ord-taket at «Preussen er ruget ut av en kanonkule»?

Jeg kan tilslutt ikke nekte meg å sitere litt av en bok Yael Danan, den 20-årige datter av Israels tidligere generalstabssjef har utgitt. Boken behandles i «Die Deutsche Soldatenzeitung» for juli år: «De kvinnelige rekrutter blir bare tiltalt med sine nummer». — «Den kvinnelige soldats brudgom, geværet, lå allerede på sengen. Reglene er: Du må ikke et eneste øyeblikk slippe ditt våpen ut av syne. Det må bli en del av deg selv». Og det både dag og natt».

Yael blir løytnant og avlegger følgende ed:

«Jeg forplikter meg til å melde meg frivillig til forskjellige aksjoner, til aldri å beklage meg over noe og til å vise blind lydighet».

Tjenestetiden for de unge piker er 2 år.

Slik er det for kvinnene i det unge Israels krigsmakt, og da kan man tenke seg til hvorledes manfolkene har det. —

Det ser med andre ord ut til at Israel ikke har noen demokratisk hær med nevene i bukselommen og manglende respekt for befalet, — men til gjengjeld har landet en god hær, en fremragende hær hvor der til og med forlanges «blind lydighet», noe som tyske generaler ble hengt for.

Tidene har øyensynlig forandret seg så den tyske hæren innfører nok atter blind lydighet, selv om demokraterne skråler aldri så mye. En gang må jo Tyskland bli samlet. —

Ikke sandt?

KONRAD SUNDLO.

UBEHAGELIG FYR.

Det har vakt Dagbladets misshag at kamerat Ike også har snakket med den spanske utenriksminister Fernando Castiella under sin Europaferd. For denne ubehagelige herre, som altså blir rådspurt når det gjelder Vestens kamp mot kommunismen, har en skummel fortid sett med nydemokratens øyne. Ja, han er skam å fortelle tidligere frontkjemper fra østfronten, hvor han utmerket seg og blandt annet fikk jernkorset. Hva iallverden er det for slags personasje å snakke med når Vestens forsvar mot den røde aggresjon skal drøftes! Dertil har den spanske utenriksminister også skrevet «en bok om nazismen, der han betegner Storbritannia som et dekadent demokrati», for å tale med Dagbladet. Castiella ble da også i sin tid avvist som spansk sendemann i England, men nå har brite-ne altså måttet bite i den sure spanier og ladt ham

Den siste kavalerist

(Forts. fra s. 4).

«Danmark», forstår du det ikke? Ikke endnu? Men også til dig skal manden komme, — han der skal rejse dig op om en idé».

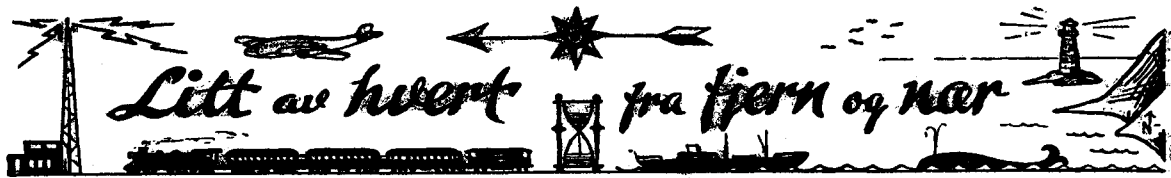
Om Demokratiet: «Levede disse herrer demokrater i folkelig fattigdom? Gjorde ikke selve det, at de blev valgt, dem prompte til en overklasse? Hvilke midler brugte de til at skaffe sig stemmeflertallet: Valgflæsk, løgne og bestikkelser o.s.v., tomme ord og fraser, jeg har ingen børn med demokratiet».

Så de som så og fremdeles ser noe annet i Adolf Hitler enn en halvgal forbryter og de som ser med den dypeste misstro på det parlamentariske partidiktatur, de er sannelig i godt selskap: Knut Hamsun, Kaj Munk og mange, mange andre hvorav noen dog idag synes å ha glemt hva de engang visste og forstod. —

Og hermed være da boken anbefalt til alle dem som ærlig og oppriktig søker å forstå det som hendte og det som rørte seg på bunnen av så mange tapre hjerter.

Jeg vil ikke påstå at Ulf Nordenssons måte å se tingene på var den alminnelige hos storparten av de norske frontkjemperne, som vel var mere politisk bevisste og mere nasjonalt bevisste, men det forhindrer ikke at en med den største interesse følger både hans opplevelser og hans tanker.

O. M.

komme til London for å snakke med forbundsfelle Ike.

SOSIETETSSPALTEN.

Den norske presse har hatt kronår på sosietetsnytt i den siste tid. Først viser det seg at herr gemal Lorentzen har planer om å kjøpe tomt i et fint strøk og det er naturligvis stornytt som hele det norske folk bør få del i. Så kommer ingen ringere enn selveste Rockefeller jr., som har funnet seg en norsk jente og holder bryllup i Søgne, mens de norske aviser flommer over av begeistring. For er det ikke faktisk så at Rockefeller juniors valg av beskjedne norsk jente er iferd med å hjelpe pappa Rockefeller til å bli nominert som presidentkandidat for republikanerne fordi det viser at han er en god demokrat som kan ta både Rasmussen og andre i hånden! Ikke før er en ferdig med denne sensasjon, så dukker det greske kongepar opp her med etpar søte døtre som hadde fortjent en bedre skjebne enn å bli jaget av innpåsiltne norske sensasjonsjegere. I det hele tatt tror vi de kongelige og de pengelige aktører selv er minst like kvalme over oppstussen som vi andre over å lese om den. Men slikt må en finne seg i for demokratets skyld! Både Arbeiderbladet og Dagbladet protesterer riktig nok for allverden, men følger begeistret med på ferden.

ÆREFULLT TILBUD.

Terje Wold er blitt tilbudt å være rådgiver for Dalai Lama i hans kamp mot de røde. Han burde jo ha gode forutsetninger for det så godt som han kjenner kameratene fra gamle dage. Men denne Nord-Norges solsikke er nok ikke den som smeller noen dør igjen bak seg. Det er sannelig ikke godt å vite hva fremtiden bringer! — Og så svarte han da som sant er, at han hadde mere enn nok med jobben som høyesterettsjustitiarius.

FINT SKAL DET VÆRE.

I sosietetsspalten i bladet Fjell-Ljom på Røros fortelles det at en annen av de gamle proletarer, Trygve Lie i år i likhet med tidligere år har sikret seg alt jaktterreng som er å oppdrive, og bare et partre grunneiere i hele Rugeldalen er utenfor jeger Lies kontroll. Hver høst mottar samtlige grunneiere en sjekk på det beløp han finner passe, og dermed er den sak i orden, skriver bladet. — Så vet vi det.

HYGGELIG «SAMEKSISTENS».

En av de store talsmenn for sameksistens mellom Vesten og det røde øst. en av de utrettelige nøytralister, har nå selv fått føle hva det vil si å spise kirsebær med de røde herskere. Det er Indias Nehru vi sikter til. Når dette leses, har de røde kinesere benyttet anledningen og «avspenningen» på de vestlige fronter til et blodig angrep på indisk område. Som man reder så ligger man — — —

SVART RASEPROPAGANDA I VG.

Verdens Gang går nå Dagbladet en høy gang, enten det nå er av indre lyst eller av konkurransehensyn. Riktignok skal det noe til å konkurrere med Dagbladet når det gjelder nedbrytende virksomhet på alle områder, men VG gjør hva det kan. Det driver sin propaganda mot kristendommen, det forherliger fremdeles de brutale overgrep som ble begått mot NS-folk da freden brøt løs, og det deltar ivrig i forherligelsen av negre, sigøynere og desslige på bekostning av den mindreverdige hvite mann. — Forleden bragte bladet et stort bilde av negerkvinner i Sør-Afrika som «demonstrerer mot rasediskrimineringen». De så riktig ufyseelige ut i all sin svarte prakt, og når det gjelder dette med demonstreringen mot rasediskrimineringen, så trenges det kanskje en nærmere forklaring. Ikke rettere enn vi vet, så stormer de rasebevisste svarte kvinner ølstuene fordi de ikke får lov til å brenne hjemme. Men det får vi jo strengt tatt ikke lov til her i Norge heller, uten at vi derfor stormer Pernille. Men så er vi jo heller ikke særlig høytstående.

FOLK OG LAND

Ekspedisjon og kasse:
Klerschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser

Kr. 25,- pr. år, kr. 12.50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29.00 pr. år, kr. 14.50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33.00 pr. år, kr. 16.50 pr. halvår. I nøytralt om-slag kr. 35.00 pr. år, kr. 17.50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgiror. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land

Sambandstrykkeriet

Oslo

Averter i Folk og Land!